

»Sam bom prebral, ko ti nočeš.«

»Sam boš prebral? Saj jih še poznaš ne, kako boš prebiral? Čudni ste, moški, ko tako prebirate... Ali so moji sinovi ali niso? So mar tvoji?«

»Če se zdajle ne odločiš, ti pa res ne morem pomagati, kakor bi ti pomagal rad. Tudi jaz imam mater, matere sin sem tudi jaz...« Gospodu je silil jok v grlo, pa ga je krepko pogoltnil.

Starka se je zazrla v tla, potem je obesila svoje okrvavljene oči na nebo, kot bi iskala misel, ki ji je nekam ušla... Ne morem, je končno stresla glavo, glasno pa je rekla:

»Rajši čakam, kot pa bi se odločila. Odločiti se za enega od treh ne morem, torej moram čakati, da se vrnejo vsi trije. Krut si, Gospod, kakor si videti dober. Za matere si krut... Kako torej misliš?«

»Ne morem več misliti, zmešala si me s svojim računom.«

»Kdo je koga mešal, jaz tebe in ne ti mene?«

Gospod je bil že stopil na pot, ki ga je nujno klicala dalje, pa se je moral še enkrat ozreti.

»Kako misliš?« je kričala starka za njim, vihté grčavko v takisto grčasti peščici, »ali hočeš razumeti ali nočeš: kako misliš, te vprašam. In če nisi slepar in goljuf in če se Boga bojiš, boš odgovoril stari ženi...«

Gospod se je naglo umaknil za drevje, starकिनemu zmerjanju se ni mogel umakniti. Viharilo je krog kolibe, tolklo po strehi, bilo po oknicah in po vratih in po pragu z grčavko, s sto grčavkami, in še dolgo so se med hrupom in ropotom slišali glasovi, ki so postajali čedalje bolj nečloveški, bolj živalski: »Slepar, goljuf, —par, —juf... zavrženec božji...«

Severin Šali

Prošnja za mrtvega pesnika

Zarja: vsako jutro mu grob pokrôpi!

Noč: ti ga z zvezdami pokrižaj!

Smrt: v rožne ga grme potopi!

Nebo: ti se mu z lučjo približaj!

Ptički: ko pridete z juga,

pesmi mu prinesite!

Deklice: svojega druga

(bile ste večna mu tuga)

z lahnim spominom ovijte!

Zemlja: skrij ga med trnje in skale!

Sanje ga bodo iskale!